

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **PJCARD s.r.o.**, IČO: 26383730
se sídlem Praha 5, Radlická 663/28
zastoupený advokátem Mgr. Danielem Cao
se sídlem Praha 5, Radlická 663/28

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Brno, Masarykova 427/31

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 10. 2021, č. j. 38132/21/5300-22441-709739,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým byl k odvolání žalobce změněn platební výměr Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 16. 1. 2018, č. j. 137974/18/2005-53523-109651. Ve znění

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

napadeného rozhodnutí byla žalobci vyměřena daňová povinnost na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2014 ve výši 261 089 Kč.

2. Žalovaný v dané věci rozhodoval podruhé, když předchozí rozhodnutí (rozhodnutí ze dne 20. 7. 2018, č. j. 32649/18/5300-22442-712448) bylo rozsudkem zdejšího soudu ze dne 27. 5. 2020, č. j. 10 Af 25/2018-56, zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. V uvedeném rozsudku dospěl zdejší soud k závěru, že „žalovaný prozatím neunesl důkazní břemeno, které jej k prokázání skutečností svědčících o tom, že žalobkyně věděla nebo měla a mohla vědět, že se podvodného jednání v souvislosti s přijetím předmětných zdanitelných plnění účastní, tížilo“. Z uvedených důvodů zdejší soud uložil žalovanému, aby v dalším řízení zohlednil závěry vyslovené soudem v bodech 81 – 115 odůvodnění rozsudku a znovu posoudil, které skutečnosti jsou rozhodné pro případný závěr o odepření nároku žalobce na DPH z titulu prověřovaných přijatých zdanitelných plnění z důvodu jeho zapojení do daňového podvodu. Zároveň měl žalovaný zajistit, aby měl žalobce možnost se k těmto skutečnostem vyjádřit, případně navrhnout další důkazy a že na jeho procesní aktivitu bude adekvátně reagováno.

II. Obsah žaloby

3. V prvním žalobním bodě žalobce namítal nesprávný postup finančních orgánů. Tvrdil, že o skutečnostech, z nichž daňové orgány dovozují podvod ostatních účastníků obchodního řetězce, neměl žádné informace. Žalobce mohl prověřit jen informace o svém přímém dodavateli MAEON Paper s.r.o. (dále jen „MAEON“) a slovenských odběratelích společnosti Prustar-E.M. s.r.o. (dále jen „Prustar“) a společnosti SWS Distribution a.s. (dále jen „SWS“). Se společností WIST Prag Company s.r.o. (dále jen „WIST“), která DPH neodvedla, nepřišel žalobce do kontaktu. Žalobce upozornil, že jsou žalovaným na něj kladeny vyšší nároky, pokud jde o prokázání vědomosti o účasti na podvodu s DPH než u jiných zdanitelných plnění, která žalobce uskutečnil s dodavatelem MAEON a která jsou považována daňovými orgány za legitimní. V této souvislosti se žalobce bez bližší specifikace dovolával porušení zásady podle § 5 odst. 3 a § 8 odst. 1 daňového řádu, stejně jako neunesení důkazního břemene finančními orgány podle § 92 odst. 5 daňového řádu.
4. Ve druhém žalobním bodu žalobce namítal extenzivní výklad jeho odpovědnosti ze strany žalovaného. Tvrdil, že skutečnosti, ze kterých daňové orgány dovodily, že žalobce věděl či vědět mohl, že se účastnil daňového podvodu, jsou účelově dezinterpretované. Daňové orgány hodnotily zjištěné skutečnosti na základě nesprávných logických či právních úvah, selektivním způsobem a se zřetelným záměrem neuznat žalobci odpočet na DPH. Argumentace daňových orgánů dovozující nedostatečnost opatření žalobce spočívá na irelevantních či dezinterpretovaných skutečnostech.
5. Žalobce měl rovněž za to, že daňové orgány porušily princip daňové neutrality, když přihlížejí nikoli ke skutkovému stavu v okamžiku posuzovaných transakcí, ale k okolnostem vzniklým po jejich ukončení (prohlášení nespolehlivého plátce MAEON, jeho pozdější nekontaktnost, snížení obrátů žalobce v roce 2016 apod.).
6. S odvoláním na judikaturu SDEU žalobce tvrdil, že nárok na odpočet daně nemůže být dotčen tím, že v řetězci dodávek je jiná předchozí nebo následná transakce zatížena skutečnostmi, o kterých plátce neví nebo nemůže vědět; zavedení systému odpovědnosti bez zavinění by totiž překračovalo rámec toho, co je nezbytné pro ochranu plateb do veřejného rozpočtu. Žalobce zopakoval, že ani na základě skutečností tvrzených žalovaným nevěděl a nemohl vědět, že se jiné články řetězce, jmenovitě společnost WIST,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

účastnily daňového podvodu. Taková skutečnost nemůže vyplynout ze skutečnosti, že jednatel MAEON – pan C. má bydliště zapsané na obecním úřadu, nebo že jednatel žalobce uzavřel půjčku se zaměstnancem Europea Distribution a.s. (dále jen „Europea“) jako fyzickou osobou (panem H.).

7. Namítal, že žalovaný na mnoha místech napadeného rozhodnutí klade k tíži žalobce skutečnosti, které žalobce nemohl ovlivnit. Tyto skutečnosti pak žalovaný zahrnuje do hodnocení přijatých opatření. Konkrétně v bodě [87] napadeného rozhodnutí žalovaný nepravdivě dovozuje jakousi „automatickou“ akceptaci všech článků řetězce na jejich nabídky zboží při vzájemných transakcích a označuje reálnou komunikaci žalobce s jeho obchodními partnery za účelovou a formální.
8. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítal neprovedení důkazu v podobě znaleckého posudku ohledně nestandardnosti prvků označovaných žalovaným. Uvedl, že úvahy daňových orgánů opakovaně vychází z neurčitého srovnání s nedostatečně podloženou a zejména nesprávnou představou o jakési „obvyklosti“ určitých skutečností v daném obchodním odvětví. Přitom dané tržní okolnosti jsou zcela opačné a v rozporu se skutkovými závěry žalovaného. Dle žalobce nejsou daňové orgány odborně kvalifikované a kompetentní k závěru o obvyklosti v daném odvětví a navíc daňové orgány svá tvrzení nepodložily relevantními důkazy.
9. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce rozporoval závěr žalovaného o personální propojenosti. Žalobce označil za nepravdivé tvrzení, že sdělil veškeré údaje o svých odběratelích panu C. Žalobce nesdělil společnosti MAEON žádné jiné údaje, než nezbytné pro plnění konkrétní obchodní transakce. Žalovaný ignoruje skutečnost, že personální vazby mezi panem P. a panem C. nejsou založeny na neomezené důvěře, když sám žalovaný využívá argument, že svědek C. při své výpovědi odmítl sdělit v přítomnosti jednatele žalobce, pana P., jména dodavatelů MAEON. Žalovaný opomíjí, že žalobce nemá nic společného s dodavatelem MAEON a nemá ani objektivní důvod znát jejich identitu.
10. K osobě pana C. žalobce vysvětlil, že se znají osobně, což nemůže být považováno za nestandardní na základě pouhé skutečnosti, že dle svědka K. údajně byli pan P. a pan C. společně jednou na dovolené s rodinami. Z uvedeného nelze dovozovat, že tyto přátelské vazby automaticky znamenají znalost či vědomost o veškerých obchodních transakcích subjektů. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 60/2017. Svědek P. při svém výslechu jednoznačně potvrdil, že s panem P. udržují obchodní vztah, nepovažuje ho přitom ani za osobu blízkou, že svědek K. je jeho hypotečním klientem a především, že nikdy nesdělil žalobci žádné informace týkající se obchodování s tonery se společnostmi, které žalobce identifikoval v řetězci. Uvedený svědek tak vyvrátil, že by žalobce od něj mohl vědět o jakýchkoliv skutečnostech týkajících se vzdálenějších článků řetězce.
11. Pokud jde o zjištění, že paní L. zpracovává účetnictví i pro další subjekty v řetězci, žalovaný tuto skutečnost klade nepřímou k tíži žalobce (viz bod [94] a [149] napadeného rozhodnutí). Paní L. výslovně potvrdila, že panu P. nikdy nesdělila, že by zpracovávala účetnictví i pro další osoby. Žalobce pak věrohodně vysvětlil, z jakého důvodu a za jakých okolností k této náhodě došlo. Paní L., pan C. i pan P. přišli do osobního kontaktu na provozovně žalobce, kam pan C. chodil na obchodní jednání za žalobcem. Jak svědkyně L. potvrdila, pan C. se ji zeptal, zda by pro něj nezpracovávala zakázku na vedení účetnictví pro MAEON a následně i WIST. Z této skutečnosti však nelze nijak dovodit, že by ona

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

sama porušovala profesní tajemství a sdělovala informace či dokonce poskytovala jakékoliv dokumenty mezi jejími účetními klienty. Ke konkrétnímu dotazu při výslechu dokonce jednoznačně uvedla, že na provozovně v Obrovského ulici se tyto dokumenty nikdy nenacházely, neboť účetnictví pro tyto společnosti zpracovávala i doma. Jednalo se tedy o její „vedlejší“ zakázky. Svědkyně věrohodně vysvětlila způsob odděleného zpracování těchto účetních zakázek i z pohledu softwarového programu, způsobu předávání účetnictví (kterému pan P. přítomen nikdy ani nebyl). Svědkyně současně na dotaz odpověděla, že panu P. nikdy neříkala o tom, že zpracovává účetnictví i pro zmiňované společnosti WIST či MAEON a nikdy mu nesdělovala jakékoliv informace týkající se účetnictví společnosti WIST/MAEON, faktur či obchodních vztahů, odběratelů a podobných informací týkajících se WIST/MAEON apod. Pokud jde o zpracování účetnictví pro společnost ALSIDIG s.r.o. (dále jen „ALSIDIG“), k této dle svědkyně došlo až po zpochybněných transakcích, zřejmě až o několik let později. Za zcela absurdní dezinterpretaci zjištěných skutečností lze dle žalobce označit tvrzení žalovaného, že svědkyně sdělila, že doklady společností MAEON a WIST od pana C. přebírala na adrese provozovny žalobce nebo doma, kde vedla těmito společnostem také účetnictví. Není pravdou, že by se předmětné doklady nenacházely v provozovně žalobce. Z výpovědi svědků a kontextu je zcela zřejmé, že tvrzení žalobce o tom, že se „*předmětné doklady nenacházely v provozovně*“ neznamená, že se v objektu po velmi krátkou dobu fyzicky nenacházely v okamžiku, kdy je pan C. předával do rukou paní L. ke zpracování nebo je tam paní L. bez souhlasu či vědomí žalobce jako svého zaměstnavatele ve svém volnu zpracovávala. Svědkyně L. k doplňujícímu dotazu uvedla, že toto účetnictví cizích firem nebylo uloženo na adrese Obrovského. Slovy „*nenacházely se v provozovně*“ měl žalobce na mysli, že tyto dokumenty jistě nebyly žalobci volně přístupné takovým způsobem, aby z nich mohl sám či jakkoliv jinak čerpat informace o možném podvodu či existenci podvodného řetězce. Stejně tak dle žalobce žalovaný dezinterpretuje vyjádření svědkyně L., že z její výpovědi nejprve vybírá nerozhodnou odpověď na otázku, jak by popsala identifikaci cartridge, ačkoliv si je vědom, že paní L. se zbožím fyzicky ani neparovala a zpravidla do kontaktu se zbožím nepřicházela, jelikož byla účetní. K totožnému dotazu ohledně identifikace cartridge naopak svědek K. při výslechu téhož dne velmi precizně popsal, jak je možné cartridge identifikovat v praxi, jak se prováděly reklamace, jak distributor pozná, že se jedná o zboží od něj, že je běžné v praxi uzavírat elektronicky smlouvy, že je běžnou praxí v oboru nezveřejňovat ceník zboží na webu předem apod. Na všechny tyto otázky správce daně obdržel přesvědčivou odpověď. Přesto žalovaný účelově selektuje pouze ty odpovědi svědka K., kde odpověděl „*nevím*“ nebo že objednával on i pan P. „*každý sám za sebe*“ což bylo myšleno ve vztahu velkoobchodu vs. maloobchodu, jak vyplynulo z doplňujících dotazů na závěr. Svědkyně L. i K. potvrdili pravdivost tvrzení žalobce o průběhu obchodů a povaze vztahů mezi panem P. a dalšími, přičemž vyvrátili teze žalovaného.

12. Konečně dle žalobce mimo úvahu žalovaného by neměla zůstat skutečnost, že jak pan C., tak pan P., byli pro správce daně v řízení plně kontaktní, a tedy chybí pravidelný znak běžný pro podvodné řetězce, a to nekontaktnost jednatelů subjektů v řetězci.
13. V pátém žalobním bodu žalobce namítal, že přijal většinu doporučení správce daně, aby jeho jednání bylo považováno za dostatečně obezřetné. Uvedené žalobce dokládá uvedením daňového identifikačního čísla dodavatele MAON na fakturách. Reference o dodavateli žalobce získal z předchozí spolupráce s jeho jednatelem. Webové stránky MAEON existovaly. Skutečnost, že MAEON a ani žalobce nemají údajně zveřejněný ceník zboží přímo na webových stránkách, je dle žalobce irelevantní. V jejich vztazích byly

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

ceny sjednávány individuálně, písemnou formou prostřednictvím elektronické komunikace. Žalovaný pak opakovaně klade žalobci k tíži nezveřejňování účetních závěrek ostatními subjekty, avšak tyto skutečnosti prokazatelně nastaly až následně po relevantním období transakcí v říjnu 2014, nebo jen krátce poté, kdy měly tuto povinnost splnit. Uzavřel, že žalovaný záměrně opomíjí veškerá opatření přijatá žalobcem pro zabránění jeho účasti na podvodu, počínaje prověřováním jeho obchodních partnerů ve všech dostupných veřejných rejstřících, prověření spolehlivosti plátců DPH na stránkách Ministerstva financí, a úhrady pouze na zveřejněné účty, apod.

14. V šestém žalobním bodě žalobce vyvracel závěr žalovaného o neobvyklosti transakcí. Konkrétně žalobce rozporoval závěr žalovaného, že nepřišel do kontaktu s dodávaným zbožím. V této souvislosti označil za nedůvodný požadavek žalovaného na originální původ zboží. Tvrdil, že se žalovaný nijak nevypořádal s předloženými důkazy, které závěr žalovaného jednoznačně vyvrací. Žalobce ve svých podáních (zejména sdělení k výzvě správce daně podané 5. 6. 2017) tvrdil a důkazně podložil, že se svým dodavatelem MAEON a odběrateli běžně komunikoval parametry objednávek, prováděl zpětnou kontrolu kvality a množství zboží, kontroloval stav objednávek, individuálně reagoval na poptávku a nabídku zboží, sjednával podmínky dodání, urgoval dodávky v prodlení apod. Fyzická kontrola zboží skutečně proběhla, a to v prvním vhodném okamžiku, kterým byla expedice zboží do jiného skladu nebo distributorovi. Dále namítal, že v napadeném rozhodnutí (bod [59]) žalovaný spekuluje o rizikovosti daného segmentu z důvodu výskytu tzv. padělků, za které považuje neoriginální tonery a cartridge. Bez ohledu na to, že ani tato skutečnost nemůže mít vliv na otázku vědomosti o účasti na daňovém podvodu, nelze z této skutečnosti dovodit „rizikovost“ a potřebu zvýšené obezřetnosti na straně žalobce. V bodě [55] napadeného rozhodnutí je pak žalobci vytykáno, že předmětné zboží několikrát v krátkém časovém intervalu změnilo svého majitele a brzy po jeho pořízení bylo prodáváno odběratelům. Žalobce zdůraznil, že v dotčeném odvětví je zcela běžné, že obchodníci nakupují a prodávají zboží uložené v externích skladech a tyto transakce mohou měnit své majitele bez sepisování tištěných smluv a fyzického předávání mezi jednotlivými obchodníky, když veškeré vady či nedostatky dodávek lze vyreklamovat následně, což se i fakticky stávalo. Žalobci nemůže být kladeno k tíži, že zakoupené zboží co nejdříve prodal odběratelům, když za uskladnění a dopravu dodavateli MAEON musel uhradit cenu skladného. Je pochopitelným zájmem žalobce, aby obrat svého zboží učinil v co nejkratší možné době. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2010, sp. zn. 8 Afs 14/2010.
15. Dále žalobce tvrdil, že domněnka daňových orgánů o tom, že obchodní aktivita žalobce s obchodními partnery probíhala automaticky, bez nutnosti vynaložení výraznějších aktivit, není slučitelná s výše uvedenými skutečnostmi. Pokud by byla obchodní spolupráce pouze koordinovanou fingovanou transakcí za účelem karuselového podvodu, bez reálné ekonomické podstaty, jistě by mezi žalobcem a obchodními partnery neprobíhala předložená komunikace, doobjednávalo či stornovalo zboží, urgovalo dodání v případě prodlení, odmítala poptávka, apod. K tomuto žalobce odkázal na komunikaci s obchodními partnery (viz zejména článek VII. sdělení k výzvě správce daně podané žalobcem dne 5. 6. 2017) a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2018, č. j. 5 Afs 60/2017-60.
16. K žalovaným vytykané nedostatečné fyzické kontroly zboží žalobce uvedl, že v daném odvětví to není obvyklé, právě naopak, obvyklé je využití externích skladů a přepravců.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Smyslem fyzické kontroly zboží je v první řadě prověření jeho existence, množství či odhalení případných vad. Tento účel byl v projednávaném případě splněn. Otázka fyzické kontroly zboží by pak dle žalobce byla relevantní v případě, že by byla zpochybněna reálná existence zboží a tedy i zdanitelného plnění, což však ani žalovaný nerozporuje.

17. K žalovaným tvrzené nevěrohodnosti předložených dodacích listů žalobce upozornil, že ve svém vyjádření řádně vysvětlil nesrovnalost vzniklou v systému Money S3. Přesto žalovaný uvedl, že *„Navíc se toto vysvětlení nezakládá na pravdě, neboť uvedený software umožňuje zadat odlišné DUZP od data vystavení či zaúčtování“*. Proti tomuto tvrzení se žalobce ohradil, protože žalovaný zcela záměrně odkazuje na novější verzi tohoto softwaru Money S4, která možná tento nedostatek odstraňuje, ale není verzí, kterou používal žalobce v rozhodné době.
18. V sedmém žalobním bodě žalobce rozporoval závěr žalovaného o nedostatečném obsahu elektronických smluv. Tvrdil, že předmětná ujednání naplňují veškeré náležitosti kupních smluv pro konkrétní případ, když o jejich obsahu neměly pochybnosti ani strany, které si plnění poskytly. Žalovaný se nepokouší odůvodnit, jaké konkrétní náležitosti či prvky smluv v předložené komunikaci chybí. Písemná forma uzavření smlouvy byla rovněž dodržena, a to elektronickou formou, konkludentním způsobem. Žalovaný v napadeném rozhodnutí rovněž bez jakéhokoliv podkladu, v rozporu s realitou v daném odvětví a svědeckými výpověďmi (K., C.) tvrdí, že mezi podnikateli je „běžným zvykem“ mít podrobněji stanoveny podmínky spolupráce v separátních písemných smlouvách. Žalobce tvrdil, že v daném odvětví tato forma a způsob zakotvení podmínek spolupráce obvyklá není.
19. Poznamenal, že § 562 občanského zákoníku považuje za písemnou formu i právní jednání učiněné e-mailem. I e-mail pak slouží jako plnohodnotný důkaz v civilním soudním řízení. Dle žalobce tak není jediný důvod se domnívat, že elektronická forma ujednání by byla pro soudní řízení nedostatečným důkazem, snižující vymahatelnost veškerých nároků kupujícího či prodávajícího z takového plnění.
20. Dále uvedl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí uvádí, že *„písemná smlouva obvykle obsahuje konkrétní právní postihy kupujícího (zde odvolatele) vůči prodávajícímu (zde dodavateli) jako například práva z vad zboží, ujednání o smluvní pokutě či odpovědnosti za škodu pro případ, že se při podrobnější prohlídce zboží projeví skryté vady jakosti a množství dodaného zboží“* a vykládá to jako výčet parametrů, které měl žalobce patrně sjednávat v písemných smlouvách. Žalobce namítal, že tato pravidla či pravidla stejného účinku a funkce však obsahuje občanský zákoník a není proto nutné jej zvláště upravovat ve smlouvě. Ujednání o smluvní pokutě není v tomto odvětví obvyklé a ani se neuplatňuje.
21. K výtkám žalovaného, že *„společnost MAEON neprezentuje na internetu takovou nabídku zboží, na níž by bylo možné jakkoliv reagovat“* a že webové stránky *„fungovaly jen dočasně a nyní už nejsou dohledatelné“*, žalobce namítal, že je žalovaný hodnotí zpětně ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Tyto následné skutečnosti nelze klást žalobci k tíži. V době, kdy společnost MAEON již žádné obchody pravděpodobně neprováděla, se pochopitelně na webových stránkách již žádná nabídka nacházet ani nemohla. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nakonec závěr opírá o skutečnost, že v neoficiálním a soukromou neziskovou organizací provozovaný „archiv webových stránek“ na adrese archive.org neobsahuje o předmětné webové stránce žádnou stopu. Žalobci nebylo zřejmé, proč by se měla stopa českých webových stránek dodavatele MAEON v uvedeném katalogu stránek na doméně

archive.org nacházet. Údajnou neexistenci webové prezentace či nedostatek obsahu webových stránek přitom žalovaný považuje za důležitou okolnost v popisu nestandardnosti. Žalobce trval na tom, že žalovaný neprokázal absenci webové prezentace dodavatele MAEON v rozhodujícím období roku 2014. Svědek C. při svém výslechu dne 20. 4. 2015 výslovně uvedl, že MAEON inzeruje nabídku prodávaného zboží prostřednictvím internetových stránek, kde mohou zákazníci získat základní informace, ale také většina zákazníků MAEON jsou zákazníci společností, kde pan C. dříve pracoval, kdy jmenoval i dva největší velkoobchody v celé Evropě, kde pracoval 9 let.

22. V osmém žalobním bodu žalobce namítal nepřekoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost. Tvrdil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvádí jednoznačně, jakou formu zaviněné účasti na daňovém podvodu u žalobce dovozuje, a činí tak nesrozumitelně napříč celým napadeným rozhodnutím. K tomu žalobce poukázal na bod [165] napadeného rozhodnutí.

III. Vyjádření k podané žalobě

23. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a předložený spisový materiál a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
24. K námitce týkající se nesprávného postupu správce daně žalovaný poznamenal, že se jedná o obecnou námitku.
25. K námitce týkající se nesprávných zjištění správce daně ohledně existence daňového podvodu, žalovaný odkázal na body [58] až [96] napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že v daňovém řízení bylo zcela jednoznačně prokázáno, v jakých skutkových okolnostech daňový podvod spočíval, dále byly zjištěny objektivní okolnosti svědčící o možné vědomosti žalobce o tomto podvodu.
26. Ve vztahu k argumentaci žalobce, že nevěděl a nemohl vědět, že se jeho dodavatelé a případně další články řetězce zapojili do daňového podvodu, žalovaný konstatoval, že žalobci nebylo přičítáno k tíži jednání jiných společností v řetězci, s nimiž neměl založeny obchodněprávní vztahy. Avšak nestandardnosti projevující se napříč řetězci společností svědčí o tom, že chování zapojených společností odpovídá situaci označované jako podvod na DPH, kdy vyhodnocením zjištěných skutečností a důkazních prostředků žalovaný jednoznačně uzavřel, že žalobce měl či alespoň mohl vědět, že se účastní podvodu na DPH. Připomenul, že pokud jde o rizikovou komoditu, absenci jakýchkoliv písemných ujednání, na jejichž základě transakce probíhaly, žádné kontroly dodávaného zboží, personální vazby, nestandardnosti stran dopravy apod., lze klást na míru obezřetnosti přísné požadavky. Zdůraznil, že postačuje nedbalostní zapojení žalobce do podvodu na DPH, není nutná jeho vědomost o podvodném jednání konkrétního článku řetězce.
27. K námitce týkající se neprovedení důkazu znaleckým posudkem, žalovaný uvedl, že nemá za to, že bylo potřeba v rámci daňového řízení nechat vypracovat odborný znalecký posudek. Navíc žalobce přesně nekonkretizuje, co přesně měl tento znalecký posudek posoudit. Doplnil, že ani z konstantní judikatury nevyplývá, že by bylo v daňovém řízení nutné nestandardní, resp. standardní chování podnikatelských subjektů prokazovat znaleckými posudky, informacemi od srovnatelných subjektů nebo od profesních komor apod.
28. K námitce týkající se personální propojenosti žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí, a to konkrétně na body [98], [100] až [101] a [170] až [173]. Dále uvedl, že v napadeném

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

rozhodnutí zcela konkrétně popsal personální vazby mezi panem P. a panem C. a panem P. a dále personální propojení skrz paní L., účetní žalobce, kdy žalovaný v napadeném rozhodnutí vyvodil právě z těchto personálních vazeb, že se nejedná pouze o formální vztah mezi danými osobami, přičemž díky těmto personálním vazbám, mohl mít žalobce povědomí o tom, že se zapojením do obchodních transakcí s předmětnými společnostmi, které byly uvedenými osobami zastoupeny, účastní podvodu na DPH. Žalovaný souhlasil se žalobcem, že samo personální propojení nemusí automaticky bez dalšího představovat vědomé zapojení do podvodu na DPH, nicméně z popsanych skutečností týkající se personálních vazeb v žalobou napadeném rozhodnutí lze usoudit, že předmětné obchodní řetězce nevznikly pouze nahodile, nýbrž byly vytvořeny osobami, které se znaly, pravidelně se stýkaly, společně organizovaly průběh obchodů. Ve spojení s ostatními zjištěními se tedy jedná o zcela relevantní zjištění svědčící jak o existenci podvodu na DPH, tak o žalobcově nedbalostním zapojení do podvodu na DPH. Žalovaný doplnil, že již před zapojením do šetřených obchodních transakcí znal jednatel žalobce pan P. pana H., který v době uskutečnění daných transakcí vystupoval za společnost Europea. Vzhledem k tomu, že se osoby vystupující v jednotlivých společnostech vzájemně znali, postrádá žalovaný racionální důvod k přeprodeji cartridgí v uměle vytvořeném řetězci několika obchodních společností namísto jejich nákupu přímo od těchto dodavatelů (společnosti Europea či ALSIDIG), či jejich prodej v případě druhého řetězce zase zpět společnosti Europea. Z uvedeného tak lze usuzovat, že žalobce o podvodu na DPH vědět měl či mohl. Byl to přitom právě žalobce, který v rámci těchto uměle vytvořených řetězců vykazoval nadměrné odpočty z titulu osvobozeného dodání zboží do JČS v pozici tzv. profit taker. Co se týče výpovědi jednotlivých svědků, tj. pana K. (zaměstnanec žalobce) a paní L. (účetní žalobce), odkázal žalovaný na body [76] až [78] a [98] až [99] a [101], resp. [110] a [170] napadeného rozhodnutí.

29. Dále žalovaný konstatoval, že skutečnost, že žalobce vědět mohl a měl o tom, že je zapojen do podvodných transakcí, nevyplývá pouze ze zmíněných a zjištěných personálních vazeb, ale také z ostatních objektivních okolností, které mu s ohledem na personální vazby mohly být známy. Proto je třeba tyto personální vazby posuzovat s ostatními objektivními okolnostmi ve vzájemném souladu a nikoli je hodnotit izolovaně, jak činí neustále žalobce. Dle žalovaného žalobce ke zpochybnění zjištěných nestandardních okolností nepřináší žádnou přesvědčivou argumentaci, pouze uvádí své subjektivní přesvědčení, že se nejedná o skutečnosti nestandardní a snaží se tím rozporovat závěry daňových orgánů. Naproti tomu všechny závěry žalovaného mají řádnou oporu v předmětném spisovém materiálu.
30. K námitce týkající se žalobcem přijatých opatření žalovaný uvedl, že se otázkou, zda žalobce v závislosti na zjištěných objektivních okolnostech přijal dostatečná opatření k zamezení své účasti na podvodu (tedy třetím krokem) zabýval (viz body [121] až [136] žalobou napadeného rozhodnutí) a dospěl k závěru, že žalobce nepřijal dostatečná opatření, kterými by mohl předejít své účasti na podvodu, když zejména řádně neprověřoval svého obchodního partnera, nezajímal se o původ zboží, nekontroloval zboží, byla zjištěna absence smluvní dokumentace, resp. existovala pouze elektronická komunikace bez jakýchkoliv smluvních ujednání, atd. Žalovaný proto setrval na závěru, že žalobce nemohl být v dobré víře, že se přijetím plnění od svého dodavatele nestane součástí podvodu na dani z přidané hodnoty.
31. Žalobce na podporu svých tvrzení o přijetí dostatečných opatření předložil de facto pouze výpisy z veřejných rejstříků, které byly navíc pořízeny až v roce 2017, a tudíž nemohou

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

být důkazem toho, že si při vzniku obchodní spolupráce na konci roku 2014 počínal obezřetně. Dle žalovaného lze za neopatrnost či neobezřetnost u žalobce dále považovat nulovou nebo vágní smluvní dokumentaci, resp. obsah její elektronické formy, nezáměr o původ a kontrolu zboží. Žalobce mohl přijetí opatření prokazovat například uzavřenými obchodními smlouvami, v nichž by byly upraveny podmínky obchodních transakcí i zajištění přepravy, kontrolou zboží, uzavřenými pojistnými smlouvami na pojištění zboží v řádech milionů korun apod. Žalobce však zcela ignoroval skutečnosti, které jednotlivě a ve vzájemných souvislostech, v něm měly vyvolat pochybnosti o standardnosti prováděných obchodních transakcí, a tedy vylučují dobrou víru žalobce při výkonu jeho ekonomické činnosti. Žalovaný konstatoval, že žalobcem nastavené kontrolní mechanismy byly pouze formální, přičemž neexistuje důkaz, že byly skutečně provedeny před uskutečněním obchodních transakcí.

32. K námitce, ve které žalobce popíral neobvyklých transakcí, žalovaný uvedl, že ze spisového materiálu je zřejmé, že v případě dotčených obchodních řetězců docházelo pouze k přeprodeji cartridgí mezi jednotlivými články obchodních řetězců a k navyšování ceny tohoto zboží. V napadeném rozhodnutí (konkrétně v bodech [58] až [96] a [155]) je srozumitelně uvedeno, jaké nestandardní okolnosti byly v rámci šetřených obchodních řetězců zjištěny. Bylo poukázáno právě na to, že obchodní transakce mezi jednotlivými společnostmi, které byly zapojeny v šetřených řetězcích, neodpovídaly podmínkám, které jsou typické a v obchodním prostředí běžné pro subjekty, které se snaží dosahovat ekonomického zisku, nýbrž probíhaly v uměle vytvořených strukturách, které byly vytvořeny za účelem krácení DPH. Žalobci pak nebyly kladeny k tíži žádné skutečnosti, o kterých vědět objektivně nemohl, jak se sám mylně domnívá. Pokud tedy žalobce poukazuje v žalobě na kontrolu zboží a snaží se rozporovat závěr, kdy tvrdí, že k fyzické kontrole zboží opravdu docházelo, tak žalovaný uvedl, že se skutečnostmi týkající se kontroly zboží se žalovaný vypořádal v bodech [83] až [85] žalobou napadeného rozhodnutí, kde právě bylo mimo jiné zdůrazněno, že společnosti zapojené v obchodních řetězcích obchodovaly s cartridgemí v hodnotách několika milionů korun, aniž by toto zboží fyzicky přebíraly a kontrolovaly, což v kontextu s ostatními zjištěními svědčí o nestandardním průběhu předmětných transakcí.
33. Co se týče argumentu ohledně obchodování s rizikovou komoditou, tak v napadeném rozhodnutí, bylo poukázáno na to, že obchodování s cartridgemí může být považováno za obchodování s rizikovou komoditou, neboť se jedná o segment trhu tiskového spotřebního materiálu, avšak také o malé zboží vysoké hodnoty s relativně častým výskytem padělků a nelegálních napodobenin.
34. Co se týče žalobcem namítanému nezveřejňování účetních závěrek ve sbírce listin obchodního rejstříku ostatními společnostmi v obchodním řetězci, tyto skutečnosti nekladl žalovaný žalobci k tíži. Skutečnost, že účetní závěrku nezveřejňovala ani společnost MAEON považoval žalovaný za objektivní okolnost, o níž žalobce vědět měl, poněvadž tato je zjiřitelná pouhým nahlédnutím do obchodního rejstříku. Pouze tato skutečnost by však sama o sobě nepostačovala k prokázání účasti žalobce na podvodu na DPH, avšak jedná se o střípek mozaiky zjištění, která ve svém souhrnu tvoří logický a ucelený soubor vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících skutečností, které spolehlivě prokazují, že žalobce vědět mohl a měl o tom, že se účastní řetězce zasaženého podvodem na DPH. Žalovaný konstatoval, že i přesto, že společnost MAEON byla založena v roce 2013, tudíž v době šetřených uskutečněných zdanitelných plnění byla v

prodlení toliko ohledně zveřejnění jediné účetní závěrky ve sbírce listin, a to v řádu cca 3 měsíců, nemohl si být žalobce v případě, že by prováděl její prověření v obchodním rejstříku jist tím, že tato disponuje dostatečnými finančními prostředky, které jsou zapotřebí pro realizaci obchodů s cartridgeami uskutečňovanými v několikamilionových hodnotách. Žalobce (pan P.), i když jednatele společnosti MAEON pana C. dlouhodobě znal, dané obchodní transakce uskutečňoval s právnickou osobou, o níž vzhledem k nezveřejnění účetní závěrky za rok 2013 neměl žádné informace.

35. K námitce týkající se absence písemných smluv, žalovaný konstatoval, že v obchodním styku je uzavírání písemných smluv naprosto běžnou praxí, a to zejména v případě obchodních transakcí ve značných hodnotách s rizikovou komoditou. Přestože právní úprava umožňuje uzavřít určité typy smluv ústně, je zřejmé, že uzavření písemné smlouvy je v obchodním styku žádoucí a naprosto běžné, neboť poskytuje významně vyšší průkaznost ujednaných práv a povinností jednotlivých stran. Písemnou smlouvou jsou chráněny zájmy jak subdodavatele, dodavatel, tak i žalobce, a proto je její sepsání v zájmu všech účastníků obchodu. Přitom u plnění v řádu milionů Kč lze předpokládat, že řádný hospodář, byť při minimální míře obezřetnosti, by aspekty daného obchodního případu zajisté řádně smluvně ošetřil a tím zmírnil rizika vyplývající z předmětných obchodů v řádu několika milionů korun. Absence smluvní dokumentace v řetězci transakcí s ohledem na obchodované objemy zboží je tak nutno považovat za nestandardní, zároveň se jedná o nestandardnost známou žalobci, proto jej měla upozornit na podezřelost transakcí, do nichž vstupoval. Pokud by žalobce postupoval již s ohledem na rozsah předmětných deklarovaných plnění s péčí řádného hospodáře, musel dané nesrovnalosti zaznamenat a přijímat opatření k jejich odstranění. Dané skutečnosti pak právě v souhrnu s ostatními zjištěními svědčí o tom, že samotné dodání zboží hrálo v daném obchodním řetězci pouze druhotnou roli. Žalovaný dále konstatoval, že žalobce neuzavřel žádnou písemnou smlouvou, v níž by byl sjednán předmět plnění, jeho množství, cena, záruka, postup v případě reklamace apod., ale nepředložil ani žádné objednávky, na jejichž základě by mohl žalobce kontrolovat předané zboží, jeho množství a cenu, což rozhodně nelze považovat v případě zboží za částku přesahující miliony korun běžné. Žalobce předložil pouze elektronickou komunikaci, která by sice za určitých okolností, mohla nahrazovat smlouvu písemnou, avšak v daném případě tato elektronická komunikace žádná ani obecná ustanovení, která bývají předmětem obchodních či rámcových smluv, neobsahovala, tzn. podmínky pořízení a následného dodání zboží, platební podmínky, záruka, postup v případě reklamace apod. Žalobcem předložená elektronická komunikace zachycuje pouze proces nabídky a poptávky, z této komunikace nejsou patrná žádná ustanovení, která jsou běžně součástí smlouvy a upravují obchodní vztahy, nelze tak dát žalobci za pravdu, že na základě emailových objednávek byla individuálně uzavřena řádná písemná kupní smlouva. Nejde tedy o formu, ale o její obsah. Vzhledem k charakteru obchodů lze tedy tuto skutečnost považovat za značně nestandardní a svědčící o absenci běžných obchodních podmínek, a to zvláště za situace, kdy žalobce předmětné zboží fyzicky nepřebíral a nekontroloval.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

36. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

37. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce s takovým postupem nevyjádřil nesouhlas a žalovaný na nařízení ústního jednání netrval.
38. Soud o podané žalobě uvážil následovně:
39. Předně soud uvádí, že s ohledem na skutečnost, že v daně věci rozhoduje již podruhé a v předchozím rozsudku, tj. rozsudku ze dne 27. 5. 2020, č. j. 10 Af 25/2018-56, byla zdejší soudem relativně obsáhle shrnuta judikatura Soudního dvora EU a Nejvyššího správního soudu, týkající se odepření nároku na odpočet DPH z důvodu zapojení daňového subjektu do daňového podvodu, nepovažoval soud v projednávaném případě za nezbytné a přínosné závěry předmětné judikaturu opakovat. Soud pouze na tyto judikaturní závěry odkazuje.
40. Žalobce v podané žalobě zpochybňuje zejména závěr žalovaného o existenci objektivních okolností, na jejichž základě žalobce dle žalovaného věděl nebo minimálně měl vědět, že se účastní daňového podvodu. V rámci svých námitek se však žalobce často uchyluje k rozporování tvrzení, která byla žalovaným učiněna v rámci závěru o tom, že dotčené transakce jsou zatíženy podvodem na DPH. Jedná se např. o námitku porušení daňové neutrality, námitku, že žalovaný v bodě [87] napadeného rozhodnutí nepravdivě dovozuje automatickou akceptaci všech článků řetězce a označuje reálnou komunikaci žalobce s jeho obchodními partnery za účelovou a formální, námitku že nemohl ovlivnit skutečnost, kolikrát uskladněné zboží změnilo svého majitele před tím, než ho zakoupil žalobce a následně prodal koncovým odběratelům, tvrzení o nesrovnalosti v datech uskutečnění zdanitelného plnění a datech objednávek (viz námitky týkající se účetního systému Money), tvrzení, že pan C. a pan P. byli pro správce daně kontaktní apod. Tyto námitky nepovažuje soud za relevantní. Žalobce nemůže zpochybňovat závěr žalovaného o tom, že žalobce věděl nebo minimálně vědět měl o daňovém podvodu tvrzeními, které žalovaný v této souvislosti neučinil. Hodlal-li pak žalobce rozporovat závěr žalovaného, že jsou dotčené transakce zatíženy daňovým podvodem, pak soud odkazuje na setrvalou judikaturu Nejvyššího správního soudu zabývající se otázkou přípustnosti žalobních námitek poté, co soud dřívější rozhodnutí správního orgánu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Tato judikatura dospěla k závěru, že okruh potenciálně přípustných žalobních námitek je omezen, a to s ohledem na koncentrační a dispoziční zásadu a na vázanost správního orgánu právním názorem soudu (viz § 78 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Konkrétně v rozsudku ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 2/2007-119, Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„[Ž]aloba proti „novému“ rozhodnutí bude tedy ve většině případů přípustná jen co do námitek, že správní orgán nerespektoval právní názor vyslovený soudem. Vedle toho jsou ovšem přípustné i námitky, že v řízení po zrušení správního rozhodnutí soudem a novým správním rozhodnutím došlo k „novému“ porušení zákona, tj. k porušení, ke kterému v původním správním řízení nedošlo, případně mohou být namítány i vady „původního řízení“, které se však projeví až v nezákonnosti nového správního řízení nebo které byly podstatné až po zrušení nového rozhodnutí. Třeba dodat i to, že žalobce může úspěšně v nové žalobě uvést znovu i ty žalobní důvody, které nevedly ke zrušení původního správního rozhodnutí jen proto, že soud zrušil napadené rozhodnutí z jiných důvodů, aniž by se těmito žalobními důvody zabýval (např. se ve zrušujícím rozsudku nezabýval namítanou neúplností dokazování, neboť správní rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost, apod.). Naopak nemohou být úspěšné, až na některé výjimky, žalobní body, které mohly být uplatněny v zákonné lhůtě již v původní žalobě. Stejně tak nemohou obstát důvody, které byly sice uvedeny již v první žalobě, ale nebyly krajským soudem posouzeny jako opodstatněné (srov. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 28. 3. 2001,*

č. j. 5 A 167/99 - 253, který byl uveřejněn pod č. 798 Správní judikatury č. 3/2001).“ (poznámka zvýraznění provedl zdejší soud). Žalobce v předchozím řízení závěr žalovaného o tom, že jsou dotčené transakce zatíženy podvodem na DPH, nerozporoval (viz bod 71 a 113 rozsudku zdejšího soudu ze dne 27. 5. 2020, č. j. 10 Af 25/2018-56). V současném stádiu soudního řízení pak tyto námitky nejsou s ohledem na výše uvedené závěry Nejvyššího správního soudu a závazný právní názor soudu vyjádření v rozsudku ze dne 27. 5. 2020, č. j. 10 Af 25/2018-56, již přípustné.

41. Dále se soud zabýval otázkou, zda žalovaný dostal závaznému právnímu závěru soudu vyslovenému v rozsudku ze dne 27. 5. 2020, č. j. 10 Af 25/2018-56, a současně spornou otázkou mezi účastníky řízení, a to, zda žalovaný unesl důkazní břemeno, které ho tíží k prokázání skutečností svědčících o tom, že žalobce věděl nebo vědět měl a mohl, že se podvodného jednání v souvislosti s přijetím předmětných zdanitelných plnění účastní, jak tvrdí žalovaný, či nikoliv, jak tvrdí žalobce.
42. Žalovaný po zrušení jeho předchozího rozhodnutí doplnil odvolací řízení o výsledky paní K. L. (účetní žalobce), dále pana E. K. (zaměstnanec žalobce) a pana M. P. (jednatel společnosti ALSIDIG s.r.o. zapojené do daňového podvodu). V napadeném rozhodnutí pak žalovaný za objektivní okolnosti, ze kterých dovozoval, že žalobce minimálně mohl vědět o daňovém podvodu, označil následující skutečnosti:
 - (1.) personální vazby mezi jednotlivými články řetězce. V této souvislosti žalovaný předně upozornil na skutečnost, že vztah mezi jednatelem žalobce panem P. a jednatelem společnosti MAEON panem C., jenž byl současně prostředníkem společnosti WIST, u níž bylo identifikováno narušení neutrality daně, nebyl čistě obchodní, ale neformální (viz zjištění, že se jednatele dlouhodobě znali a tykali si a že pan C. měl kancelář v provozovně žalobce, kdy se s týdní frekvencí setkávali). Dále bylo upozorněno na propojení všech výše uvedených společností prostřednictvím osoby účetní – paní L., přičemž paní L. s panem C. seznámil pan P. Konečně bylo poukázáno i na vztah mezi jednatelem žalobce a panem P. - jednatelem společnosti ALSIDIG a panem H. vystupující za společnost Europea, přičemž obě z uvedených společností byly zapojeny do předmětného daňového podvodu.
 - (2.) důvěra žalobce v dodavatele MAEON, projevující se zejména ve skutečnosti, že žalobce s výjimkou elektronické reakce na nabídku, respektive poptávku zboží nevyvíjel žádnou další aktivitu k zajištění obchodu, neboť společnost MAEON objednávala a řídila přepravu do, respektive z rozvozových skladů společnosti TOPTRANS a jeho případné skladování. Žalobce rovněž neověřoval možnost získat zboží za nižší cenu, přestože v předchozích zdaňovacích obdobích obchodoval se společnostmi (Europea nebo SWS), které s cartridge obchodují ve velkém.
 - (3.) rezignace na ověřování původu zboží a jeho fyzickou kontrolu, kdy se žalobce nezajímal o to, zda pořízené zboží bylo dodáno v požadovaném množství a kvalitě a zda se jedná o originály cartridge.
 - (4.) obchodování s rizikovou komoditou.
 - (5.) absence písemných smluv, respektive skutečnost, že obsahem elektronické komunikace mezi žalobcem a společností MAEON nebyly dodací podmínky,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

platební podmínky, záruka, postup v případě reklamace apod., přičemž žalobce neměl na svých webových stránkách zveřejněny obchodní podmínky vztahující se na velkoobchody.

(6.) neprověření dodavatele MAEON.

43. Z výše uvedeného vyplývá, že se žalovaný v souladu s právním názorem soudu zabýval primárně personálními a jinými vazbami mezi společnostmi zapojenými do předmětného daňového podvodu, přičemž neopomenul zdůraznit i další skutečnosti (zejména rizikovost obchodované komodity, absenci písemných smluv). V odůvodnění napadeného rozhodnutí se pak žalovaný věnuje rovněž i otázce návaznosti, spojitosti a vzájemné souvislosti jednotlivých objektivních skutečností. Pro úplnost soud uvádí, že žalobce byl s doplněním spisového materiálu v rámci odvolacího řízení seznámen a bylo mu umožněno se k němu vyjádřit, což žalobce i podáním ze dne 15. 9. 2021 učinil. Na základě shora uvedené soud dospěl k závěru, že žalovaný dostal závaznému právnímu názoru vyslovenému v rozsudku ze dne 27. 5. 2020, č. j. 10 Af 25/2018-56.
44. Dle názoru soudu všechny výše uvedené objektivní okolnosti ve svém souhrnu jednoznačně dokládají, že žalobce o podvodných obchodech věděl, nebo přinejmenším vědět mohl.
45. Soud neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Z napadeného rozhodnutí zcela jednoznačně vyplývá, že žalovaný dospěl k závěru o zavinění minimálně ve formě nedbalosti, tj. že žalobce alespoň vědět mohl o tom, že se účastní řetězců zatížených daňovým podvodem. Uvedené zcela jednoznačně vyplývá z bodů [97] až [120], ve kterých se žalovaný zabývá existencí objektivních kritérií v projednávaném případě, zejména pak z bodů [118] až [120], ve kterých shrnuje své zjištění ohledně objektivních okolností. Žalovaný zde výslovně konstatoval, že „[E]xistovaly takové nestandardnosti, resp. indicie o riziku zapojení do podvodného řetězce, které byly odvolateli známy nebo které mu mohly a měly být známy, které byť tyto samy o sobě jednotlivě nesvědčí o nezákonném jednání odvolatele, ve svém souhrnu tvoří logický a ucelený soubor vzájemně se doplňujících a na sebe navazujících skutečností, které právě ve svém celku a komplexnosti spolehlivě prokazují, že odvolatel měl a mohl vědět (tj. měl alespoň nabýt podezření) o tom, že se účastní řetězce zasaženého podvodem na DPH“. Na výše uvedeném závěru nemůže nic změnit skutečnost, že v rámci vypořádání námítky žalobce žalovaný toliko v jediném případě uvedl nepřesné vyjádření. Navíc již z pouhého použitého slovního spojení „*minimálně věděl*“, je zcela zřejmé, že žalovaný měl na mysli nedbalostí formu zavinění.
46. Ke konkrétním námitkám uplatněným v podané žalobce soud předně obecně uvádí, že žalobce v podané žalobě rozporuje toliko některá jednotlivá skutková zjištění žalovaného. I když by pak soud zcela v obecné rovině těmto jednotlivým tvrzením mohl samostatně přisvědčit a považovat je toliko za nedostatečnou opatrnost nebo neobezřetnost žalobce, nelze přehlédnout, že žalovaný závěr o tom, že žalobce minimálně mohl vědět o daňovém podvodu, založil na celé řadě vzájemně provázaných, souvisejících a na sebe navazujících zjištění. Právě soubor těchto souvisejících a provázaných zjištění má z hlediska posouzení projednávaného případu zcela zásadní význam. Spojitost jednotlivých zjištění je pak žalobcem v jednotlivých námitkách zcela opomíjena.
47. Pokud jde o námitku neprovedení důkazu v podobě znaleckého posudku, soud uvádí, že z obsahu správního spisu předloženého žalovaným nevyplývá, že by žalobce takový znalecký posudek předložil, ač mu v tom nic nebránilo. Vypracování znaleckého posudku

ze strany správce daně nepovažuje soud v projednávaném případě za nezbytné. Žalobce v průběhu daňového řízení a v podané žalobě toliko obecně sdělil, že předmětem znaleckého posudku měla být obvyklost určitých skutečností v daném obchodním odvětví. V podané žalobě pak žalobce nikterak nereaguje na zcela konkrétní vypořádání této námítky v napadeném rozhodnutí, když opět toliko obecně tvrdí, že je na rozdíl od žalovaného seznámen s danými tržními okolnostmi. Za uvedeného stavu věci soud nemá důvod odchýlit se od závěru žalovaného uvedeného v napadeném rozhodnutí, a to že obchody s cartridge nejsou natolik odborně a technicky složité, že by pro jejich posouzení bylo nezbytné vyhotovení znaleckého posudku. Navíc je to výlučně žalovaný, který je oprávněn a současně povinen komplexně posoudit projednávaný případ včetně toho, zde se ze strany žalobce jednalo o ekonomicky racionální a odůvodněné jednání. Soud zdůrazňuje, že v rámci zjišťování vědomosti žalobce o daňovém podvodu nebyla předmětem posouzení ze strany žalovaného skutečnost, zda dotčené obchody proběhly standardně, ale to, zda se žalobce choval za dané situace dostatečně rozumně a obezřetně. Žalovaný pak sice není na rozdíl od žalobce podnikatelem v dané oblasti, avšak s ohledem na jeho činnost má soud za to, že disponuje dostatečnými odbornými znalostmi umožňujícím posouzení projednávaného případu. V napadeném rozhodnutí jsou pak závěry žalovaného podrobně popsány, a to s uvedením podkladů, ze kterých žalovaný vycházel. Soud pro úplnost podotýká, že ani v předchozím rozsudku nebylo shledáno, že by bylo nezbytné třeba znalecký posudek v daném případě vyhotovovat (viz bod 92 rozsudku ze dne 27. 5. 2020, č. j. 10 Af 25/2018-56). Odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 60/2017 soud nepovažoval za relevantní, neboť se týkal oblasti „odborně náročné a technicky složité“, což není projednávaný případ (viz výše). S ohledem na shora uvedené neshledal soud námitku žalobce důvodnou.

48. K námitce týkající se personální propojenosti soud uvádí, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, že se jedná pouze o jednu z celé řady okolností, ze kterých žalovaný vyvozuje závěr, že žalobce o daňovém podvodu věděl, nebo vědět měl a mohl. Zároveň z napadeného rozhodnutí je seznatelné, na základě jakých skutečností a důvodů žalovaný v projednávaném případě dospěl k závěru o personálních vazbách v řetězcích dotčených daňovým podvodem. Předně žalovaný upozornil na vztah mezi jednatelem žalobce panem P. a jednatelem jeho dodavatele - společnosti MAEON panem C., který byl současně prostředníkem svého subdodavatele společnosti WIST. Tento vztah nebyl čistě obchodní, ale neformální (dle výpovědi pana K. přátelský), neboť pan P. se s Panem C. dlouhodobě (více než 7 let) znali, pan C. měl kancelář v provozně žalobce, kde se každý týden setkávali, přičemž vedle své kanceláře navštěvoval i provozovnu žalobce, a konečně, že si uvedené osoby tykaly (což ostatně vyplývá i z předložené e-mailové komunikace). V této souvislosti pak není bez významu, že pan P. seznámil pana C. se svojí účetní - paní K. L. (viz výpověď paní L.), která následně na základě žádosti pana C. zpracovávala účetnictví i pro společnost MAEON a WIST, přičemž k předávání účetních dokladů a rovněž i k jeho zpracování docházelo i v provozovně žalobce. Rovněž pak nelze přehlédnout naprostou pasivitu žalobce, respektive jeho jednatele ve věci ověření původu zboží a jeho kontroly dodávané společností MAEON. K dalším personálním vazbám v daných řetězcích žalovaný poukázal na skutečnost, že pan P. znal i další osoby, a to jednatele společnosti ALSIDIG pana M. P., se kterým trávil čas i soukromě (viz zmínka o společné dovolené a kamarádkém charakteru vztahu), a dále pana H. vystupujícího za společnost EUROPEA. Uvedené skutečnosti dle názoru soudu jednoznačně vyvracejí tvrzení žalobce o standardnosti obchodních vztahů. Již řada žalovaným zjištěných skutečností je totiž sama o

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

sobě na samotné hraně běžných obchodních vztahů. Množství zjištěných skutečností, jejich význam pro daný obchodní vztah a zejména jejich provázanost zcela vylučují existenci běžných obchodních vztahů mezi jednotlivými osobami.

49. Žalobce v podané žalobě rozporuje v rámci námitky personální propojenosti pouze některá zjištění žalovaného, a to navíc způsobem, který na výsledné posouzení žalovaného nemůže mít vliv. Dále pak v rámci této námitky poukazuje na skutečnosti, které však žalovaným v rámci tvrzení o personálních vazbách nebylo uplatněno a jednalo se např. o tvrzení uvedená v rámci vypořádání námitky žalobce (viz odkazy na body [177] a [178] napadeného rozhodnutí). Žalobce tedy např. tvrdí, že panu C. nesdělil veškeré údaje o svých odběratelích, ale jen ty, které byly nezbytné pro plnění konkrétního obchodního vztahu, respektive že vztahy mezi panem P. a panem C. nebyly založeny na neomezené důvěře. Každé tvrzení žalovaného je však nutno vykládat ve vztahu k projednávanému případu, a to konkrétně vůči žalobci, a v návaznosti na zjištění žalovaného. Jestliže tedy žalobce tvrdí, že pan C. znal jen nezbytné údaje pro plnění konkrétního obchodního vztahu, pak v projednávaném případě tato skutečnost jinými slovy znamenala, že pan C. znal veškeré rozhodné informace týkající se odběratelů žalobce v rámci obou řetězců zatížených daňovým podvodem (viz např. zjištění, že společnost MAEON, respektive pan C. zajišťoval pro žalobce skladování a dopravu předmětného zboží pro jeho odběratele, dále že žalobce nepřišel s předmětným zbožím do styku, respektive neměl přehled o zásilkách a nekontroloval je a že pan C. měl v držení dodací listy vystavené a podepsané žalobcem). Žalovaným pak byla žalobci vyčítána jeho neomezená důvěra vůči společnosti MAEON, respektive panu C., a nikoliv naopak, tj. důvěra pana C., respektive společnosti MAEON vůči žalobci. Za této situace je tvrzení žalobce, že personální vazby mezi panem P. a panem C. nejsou založeny na neomezené důvěře, neboť žalobce nebyl informován o odběratelích společnosti MAEON, irelevantní. Soud pak rovněž poukazuje na skutečnost, že tvrzení žalobce na rozdíl od žalovaného zůstalo v obecné rovině a je tedy otázka, jaké informace týkající se obchodu mezi žalobcem a jeho odběrateli v rámci daných řetězců nebyly panu C. známy, respektive, v jakém jednání žalobce, respektive pana P. se projevila jeho omezená důvěra vůči panu C., případně společnosti MAEON.
50. Pokud pak jde o tvrzení žalobce, že vztah mezi panem P. a panem C. není nestandardní, pak soud předně podotýká, že nestandardnost tohoto vztahu žalovaný nevyvozoval ze skutečnosti, že uvedené osoby spolu trávily dovolenou. Jak soud uvedl výše, nestandardnost obchodního vztahu mezi uvedenými osobami byla žalovaným vyvozena z celé řady jednotlivých, souvisejících a na sebe navazujících zjištění v rámci daného obchodního vztahu. Dle žalovaného měli trávit společnou dovolenou pan P. a pan P., respektive jejich rodiny (viz výpovědi paní L. a pana K.). Tato skutečnost ve spojení s výpovědí pana K. o přátelském vztahu mezi panem P. a panem P., respektive s výpovědí paní L. o tom, že pan P. a pan P. jsou kamarádi, mj. vyvrací tvrzení žalobce, že mezi panem P. a panem P. byly pouze obchodní vztahy.
51. Žalovaný neklade k tíži žalobce, že paní L. zpracovává účetnictví i pro další subjekty v řetězci (společnost MAEON a WIST). Toto zjištění žalovaný hodnotil pouze jako jednu z okolností dokládající personální vazby mezi jednotlivými články předmětných řetězců zatížených daňovým podvodem. Závěr o personální propojenosti pak nemůže být jakkoliv zpochybněn skutečností, že paní L. nesdělila, že zpracovává účetnictví pro společnosti MAEON a WIST, že účetnictví uvedených společností bylo paní L. zpracováváno i doma a v jiném programu než účetnictví žalobce. Soud za rozhodné považuje zjištění, že žalobce a

společnosti MAEON a WIST byly propojeny i prostřednictvím osoby zpracovávající jejich účetnictví a rovněž, jak k tomuto propojení došlo, tj. že pan P. seznámil paní L. s panem C., a konečně, že k předávání podkladů a ke zpracování účetnictví docházelo i na pracovišti žalobce. Tyto okolnosti ve spojení s ostatními zjištěními žalovaného (viz výše) vylučují existenci standardního vztahu mezi zmíněnými společnostmi.

52. Soud neshledal, že by svědecká výpověď paní L. byla ze strany žalovaného jakkoliv dezinterpretovaná. Soud považuje za zcela logické, že paní L. v rámci svědecké výpovědi byla ze strany správce daně mj. tázána na identifikaci cartridgí. Jednalo se totiž o zboží uvedené na fakturách, a tedy paní L. mohla správci daně sdělit informace, zda a případně jakým způsobem bylo zboží na jednotlivých fakturách jednoznačně identifikované. Takovými informacemi jako účetní žalobce musela disponovat. Na uvedeném závěru nic nemění skutečnost, že paní L. se zbožím fyzicky nepřišla do kontaktu.
53. Žalobcem namítané účelové selektivní hodnocení důkazů soud neshledal ani v případě svědecké výpovědi pana K. Soud ve shodě s žalovaným uvádí, že pan K. se ve svědecké výpovědi obecně vyjádřil k obchodování s cartridgi a dále byl schopen uvést konkrétní informace toliko k maloobchodům, kterým se v rámci činnosti pro žalobce věnoval. Ve vztahu k obchodům uskutečňovaným se společností MAEON pan K. neuvedl žádné konkrétní informace, když se navíc jednalo o velkoobchodní prodej, kterým se pan K. u žalobce nezabýval a tuto činnost vykonával výhradně pan P. Na základě shora uvedeného soud nemohl přisvědčit tvrzení žalobce, že výpověď svědka K. potvrzuje pravdivost jeho tvrzení o průběhu obchodů se společností MAEON.
54. Důvodnou soud neshledal ani námitku žalobce vyvracející tvrzení žalovaného o neobvyklosti transakcí. Předně soud ve shodě s žalovaným má za to, že cartridge představují rizikovou komoditu, neboť se jedná o malé zboží s relativně vysokou hodnotou, které je často předmětem padělání. Ostatně skutečnost, že cartridge jsou rizikovou komoditou, vyplývá i z žalovaným avizovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 444/2020 a sp. zn. 1 Afs 448/2020. Skutečnost, že v projednávaném případě byla obchodována riziková komodita, má dle názoru soudu vliv na otázku vědomosti žalobce o účasti na daňovém podvodu. Tato skutečnost totiž zvyšuje nároky na obezřetné jednání daňového subjektu v rámci daného obchodního vztahu.
55. Dále soud uvádí, že tvrzení žalobce rozporující závěr žalovaného o neobvyklosti transakcí jsou čistě obecná, když žalobce odkazuje na své předchozí tvrzení a předložené důkazy, aniž by konkrétně uvedl, z jakých konkrétních důkazů vyplývá, že v projednávaném případě běžně komunikoval parametry objednávek, prováděl zpětnou kontrolu kvality a množství zboží, kontroloval stav objednávek, individuálně reagoval na poptávku a nabídku zboží, sjednával podmínky dodání, urgoval dodávky v prodlení, apod. a současně aniž by jakkoliv reagoval na sdělení žalovaného uvedená v napadeném rozhodnutí. Naproti tomu v napadeném rozhodnutí žalovaný zcela jednoznačně uvedl, na základě jakých skutečností a důvodů dospěl k závěru, že žalobce kontrolu zboží neprováděl. Bylo tomu tak proto, že žalobce nepřicházel do fyzického kontaktu se zbožím, když do fyzického kontaktu se zbožím přicházela pouze společnost TOPTRANS. Zároveň bylo žalobci sděleno, proč nelze akceptovat tvrzení žalobce, že kontrolu zboží prováděla společnost TOPTRANS. Uvedená společnost totiž přicházela do kontaktu pouze s paletou zabalenou v černé folii, jejíž obsah nerozbalovala a ani nekontrolovala např. co do množství a druhu zboží, a ve stejném obalu je zasílala do dalšího rozvozevého skladu. K tvrzení žalobce, že docházelo k reklamaci zboží, což dokládá jeho kontrolu, soud uvádí, že z napadeného rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

vyplývá, že v průběhu daňového řízení byla zjištěna pouze jedna reklamace, a to ze strany odběratele žalobce z důvodu poškození palety, respektive krabice, která byla její součástí, přičemž není zřejmé, jak tato reklamace byla řešena. Tato skutečnost tak dle soudu nemůže dokládat kontrolu zboží ze strany odběratele žalobce. Rovněž pak z napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že žalobce byl vlastníkem zboží po velmi krátkou dobu a nezajímal se o původ zboží nebo skutečnost, zda se jedná o originály. Výše popsané jednání žalobce pak žalovaný v rámci kritéria existence objektivních kritérií posuzoval nikoliv s ohledem na skutečnost, zda se jedná o obvyklé jednání v daném odvětví, ale zejména s ohledem na skutečnost, zda jednání žalobce lze považovat za obezřetné, či nikoliv. Soud pak přisvědčil závěru žalovaného, že výše popsané jednání, tj. zejména absence fyzické kontroly zboží, rezignace na ověření původu zboží nebo zjištění, zda se jedná o originály, nesvědčí o prozíravém jednání žalobce, a tedy jedná se o indicii, která dokládá, že žalobce věděl nebo vědět měl, že se účastní podvodného jednání.

56. K tvrzení žalobce ohledně písemných smluv soud opětovně připomíná, že toto jednání je soudem posuzováno pouze z hlediska, zda žalobce věděl nebo vědět měl, že se účastní daňového podvodu, tj. z hlediska obezřetnosti jednání žalobce. Zároveň soud připomíná, že se jedná pouze o jednu z řady indicií zjištěných žalovaným, která ho vedla k závěru, že žalobce věděl nebo vědět mohl o daňovém podvodu. Neuzavření patřičných smluv, ať už v listinné nebo elektronické podobě, soud ve shodě s žalovaným hodnotí v projednávaném případě jako „riskantní“. Obecně totiž uzavření smlouvy chrání obě smluvní strany, když konkrétně vymezuje jednotlivá práva a povinnosti smluvních stran. Smlouva se tak stává průkazným dokladem o obsahu uzavřeného smluvního vztahu a závazků jednotlivých smluvních stran, ať už v případě sporu mezi smluvními stranami nebo za účelem prokázání daňových tvrzení. Žalobce se v průběhu daňového řízení odkazoval na obsah e-mailové komunikace. Soud však má ve shodě s žalovaným za to, že žalobcem předložený obsah e-mailové komunikace nelze v projednávaném případě považovat za kupní smlouvy. V předmětné e-mailové korespondenci je zachycena neformální komunikace mezi panem P. a panem C. ve věci nabídky a poptávky cartridgí. Z této komunikace však nikterak nevyplývají např. podmínky dodání (kdy a kam bude předmětné zboží dodáno, jakým způsobem bude zajištěna a hrazena doprava, jak bude řešeno případné prodlení s dodáním předmětného zboží, apod.), platební podmínky (splatnost kupní ceny, způsob její úhrady, jak bude řešeno případné prodlení s úhradou kupní ceny, apod.), jaký bude postup v případě reklamace předmětného zboží, apod. Na tyto konkrétní skutečnosti žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal. Obsahem žalobcem předložené e-mailové komunikace tak nejsou ujednání, která jsou pro smluvní vztah obvyklá a zároveň nezbytná. Absence těchto ujednání pak nemůže být nahrazena odkazem na občanský zákoník, neboť tento upravuje smluvní vztahy pouze obecně a pro konkrétní smluvní vztah naprosto nedostatečně.
57. Konečně námitce, jejíž podstata spočívá v tvrzení, že žalobce přijal dostatečná opatření pro zabránění účasti na daňovém podvodu, nelze přisvědčit. Žalobce v průběhu daňového řízení a v podané žalobě tvrdil, že prověřoval dodavatele MAEON před zahájením spolupráce i v jejím průběh v příslušných rejstřících (obchodní rejstřík, živnostenských rejstřík, registr plátců DPH). Uvedené tvrzení však nebylo doloženo, neboť žalobce předložil správci daně toliko výpis z příslušného obchodního rejstříku opatřený až v průběhu daňové kontroly. Kdyby však žalobce nahlédl do obchodního rejstříku, věděl by, že společnost MAEON je relativně mladou společností. Dále by zjistil, že z obchodního rejstříku není zřejmé, jaké konkrétní činnosti se uvedená společnost věnuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

neboť má zapsaný široký předmět podnikání, přičemž k podstatnému zúžení předmětu podnikání nedochází ani v důsledku informací obsažených v živnostenském rejstříku. K případnému objasnění předmětu podnikání pak nemohlo dojít ani skrze účetní závěrku, neboť společnost MAEON za první rok své činnosti tuto nezveřejnila. V důsledku této skutečnosti tak nebylo ani zřejmé, zda společnost MAEON disponuje dostatečnými finančními prostředky nezbytnými k realizaci předmětných obchodů. Konečně by z ověření společnosti MAEON v obchodním rejstříku žalobce zjistil i nesrovnalost v razítku, kterými byly opatřeny daňové doklady společnosti MAEON, spočívající v uvedení neplatné adresy sídla společnosti MAEON. Z výše uvedeného vyplývá, že kdyby žalobce společnost MAEON prověřoval v příslušných rejstřících, což se nestalo, zjistil by skutečnosti, které jej měly přimět k obezřetnějšímu postupu vůči společnosti MAEON.

58. Na shora uvedených skutečnostech dle soudu nic nemůže změnit, že na fakturách bylo uvedeno DIČ. Předmětné faktury totiž vystavovala společnost MAEON (viz výpověď paní L.). Uvedení DIČ na fakturách tak o prověření společnosti MAEON žalobcem nic nevyovídá.
59. Soud nemohl přisvědčit tvrzení žalobce, že reference o společnosti MAEON získal z předchozí spolupráce s jeho jednatelem. Pokud totiž žalobce spolupracoval s panem C., dělo se tak v rámci obchodních vztahů žalobce se společnostmi ANTALIS a EUROPAPIER-BOHEMIA, spol. s r.o., pro které pan C. pracoval. Z této spolupráce žalobce a pana C. nelze usuzovat na jakékoliv reference společnosti MAEON, neboť se uvedené společnosti nikterak netýkaly. Skutečnost, že se pan C. choval určitým způsobem jako zaměstnanec jiných společností, pak neznamená, že se daným způsobem bude chovat i jako jednatel společnosti MAEON.
60. Pokud pak žalobce odkazuje na existenci webových stránek společnosti MAEON, soud připomíná zjištění žalovaného, a to že na předmětných stránkách nebyla prezentovaná taková nabídky zboží, na níž by bylo možno jakkoliv reagovat. K uvedenému závěru žalovaný dospěl na základě zjištění, že zboží na uvedených stránkách bylo (až na jednu výjimku) prezentováno obecně, bez bližší specifikace výrobců, bez uvedení dodacích podmínek, aktuální dostupnosti a cenové nabídky. Za popsaného skutkového stavu nelze přisvědčit žalobci, že by webové stránky společnosti MAEON umožňovaly jakékoliv prověření uvedené společnosti. Z výše uvedeného zároveň vyplývá, že žalovaný v napadeném rozhodnutí netvrdil, že by v rozhodném období webové stránky společnosti MAEON neexistovaly.
61. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nekladl k tíži žalobce skutečnost, že společnost MAEON nezveřejňovala účetní závěrky. Jak soud uvedl výše, žalovaný ke skutečnosti, že společnost MAEON nezveřejnila účetní závěrku za první rok své činnosti, přihlédl v rámci hodnocení, zda si žalobce společnost MAEON odpovídajícím způsobem prověřil v obchodním rejstříku, jak tvrdí, či nikoliv, přičemž dospěl k závěru, že tak neučinil. S uvedeným závěrem se soud s ohledem na shora uvedené skutečnosti ztotožňuje.
62. Soud neshledal relevantní odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, sp. zn. 5 Afs 252/2017, a to s ohledem na rozdílnost skutkových okolností jednotlivých případů, respektive objektivních skutečností, ze kterých žalovaný dovozoval, že daňové subjekty v jednotlivých případech věděly nebo mohly vědět o daňovém podvodu a rovněž i v opatřeních, které přijaly, aby zabránily účasti na daňovém podvodu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

63. Na základě všech shora uvedených skutečností tak má soud za to, že žalobce v obchodních vztazích nedodržel dostatečnou míru obezřetnosti a nepřijal dostatečná opatření, která po něm mohou být rozumně vyžadována k ověření, že se neúčastní daňového podvodu.
64. Závěrem a pro úplnost soud k ryze obecným námitkám žalobce uvádí, že v projednávaném případě neshledal, že by ze strany žalovaného došlo k porušení § 5 odst. 3 daňového řádu. Ostatně žalobce ani v podané žalobě neuvedl, v čem konkrétně spatřuje porušení tohoto ustanovení. Na základě všech shora popsanych skutečností dospěl soud k závěru, že žalovaný unesl důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 daňového řádu, přičemž neporušil zásadu volného hodnocení důkazu podle § 8 odst. 1 daňového řádu.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

65. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
66. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 29. listopadu 2022

Milan Tauber v.r.
předseda senátu

z důvodu nepřítomnosti předsedy senátu
podepsal písemné vyhotovení rozhodnutí v souladu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

s § 54 odst. 2 věta druhá s. ř. s. člen senátu Vadim Hlavatý v.r.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.